

PĂCALĂ ȘI CUCOANA MOARTE!

Text adaptat pentru copii, în varianta scurtă!

PROLOG

PĂCALĂ

-Bun venit la toată lumea adunată-aici... în sală!
Nu cumva v-ați păcălit, să-l vedeți, vrînd, pe Păcală?
Fără îndoială, lumea este plină de eroi
unul mai grozav ca altul: paloș ager, gene moi,
și-mbrăcați în straie scumpe de la... nas și pînă jos.
Pii, uitați-vă la mine! Am eu nas de Făt-Frumos?
Arma mea nu-i buzduganul, și nici sabia, nici biciul,
ci un fluier dintr-un lemn înșorit și... "păcăliciul".
Nu am teamă nici de Dracu' și-s... *(Gest.)* „așa” cu Dumnezeu!
Unul e Păcală-n lume și Păcală sînt chiar eu.
Între mine și cei răi, nu încape-o supărare!
Cum te superi, cum... *(Gest.)* pierzi nasul! Pricepeți?
Eiii, ce ziceți de prinsoare? *(Cortina se deschide.)*

ACTUL I

Scena 1: Pachița, Floarea

(În scenă se află: o laviță, două scaune și o masă. Deasemenea, un coșuleț plin de colaci. Sînt ascunse „la vedere” ... o ulcică și două căni de lut. Pachița, - somnoroasă -, se freacă la ochi și se întinde din încheieturi.)

PACHIȚA -Soarele-i de mult în suliți. Iote na! *(Cască.)* Te scoli tîrziu după-o noapte nedormită. Iar rachiul e rachiul!
De cînd ne e servitoare fata unei răposate care ne ținea de neam, merge treaba ca pe roate.
Eu nu mișc un singur pai. Dar am grijă s-o-mboldesc și cu vorba și cu palma. *(Strănută.)* Sănătate!
(Așezîndu-se pe laviță.) Mulțumesc!

(Strigă și ascultă cu mîna făcută „pîlnie” la ureche.) Floareeee!

FLOAREA *(Vocea se aude ca venită de departe.)* -Hăuuu!

PACHIȚA -Fată, n-auzi?!?

FLOAREA *(Intră în fugă.)* -Ba aud.

PACHIȚA -Pe dracu' ghem!

Cum auzi de nu vii „trap”, chiar atuncea cînd te chem?

FLOAREA -Treburi multe coană mare. Și eu am doar două mîini, n-am mai multe. Poți, nu poți, nu ai cum să le amîni cum sînt amînată eu!

PACHIȚA -Fată, două mîini dibace, dacă nu le ții în sîni, fac minuni. Dar tu le ții. Las-o focului găleată!

Ia uite cum mă privește, parcă-ar fi o curcă beată!

Fugi și ia furca-n primire, n-avem vreme de povești!

Poate doar de-o păruială.

FLOAREA -Ieri mi-ai spus c-o să-mi plătești leafa-ntreagă, mi se pare. Fiindcă se-mplinesc taman...
Și de șase luni de zile n-am primit un singur ban.

PACHIȚA -Știu și fără să-mi spui tu. Nu sînt eu așa hapsînă cum mă crezi. Dar fii mai vie, nu dormi cu nasu-n lînă!

Dacă nu termini de tors, îți uit cozile în mînă. *(O trage de păr.)*

FLOAREA -M-ai găsit pe mine stînd doar o dată, coană mare?

PACHIȚA -Iote na! Cum o să stai? Te-ai băgat ca servitoare, poartă-ți jugul.

Cît schimbi caierul din furcă, dai și pe la grajd o roată!

Lasă plata-n grija mea dacă mi-ai adus aminte!

Ce mai stai? Pleacă odată!

(După ieșirea Floarei din scenă, face „controlul” ulcei și al cănilor.)

Unde focul ești părinte?

Ce te-ascunzi ca-ntr-un bîrlog?

Scena 2: Titirez, Pachița

- TITIREZ** *(Intră cu o bucată de cîrnat în mîină. Mestecă și se străduiește să-l înghită.)*
-Nu m-ascund. Dar este ceasul, mamă soacră, cînd mă rog.
- PACHIȚA** -După vinul din ulică te rogi cam de multișor.
(Strigă.) Floareee! Bagă pîinea în cuptor!
Ai văzut-o cum aleargă?
- TITIREZ** -Tinerete, ce să-i faci?!
- PACHIȚA** -Tineretea, dragă Ghiță, se cuvine îmbrăcată.
Uite, fata-i cam goluță, ca să nu zic despuiată.
Știi de cînd n-am mai plătit-o?
- TITIREZ** -Mai vorbim noi altădată
despre plata ei.
- PACHIȚA** -Floarea ne e cam nepoată.
S-a dus vestea că slujește, - auzi! -, fără nici o plată.
Știi cum este gura lumii. Nesătulă ca un graur!
Să-i dăm banii chiar acum, - c-a muncit! -, pentru trei luni...
- TITIREZ** -Deci trei galbeni?! Bani de aur!?
- PACHIȚA** -Iote na! Bani de-ai noștri, dar bani buni.
Pune-i chiar acum aici!
- TITIREZ** -Astăzi nu pot să ți-i dau!
- PACHIȚA** -Azi mi-i dai, așa cum zici! Doar îngropi un mort bogat.
- TITIREZ** -Am ajuns la fundul pungii. Uite-i! Dar m-ai ruinat. *(Iese.)*

Scena 3: Pachița, Floarea

- PACHIȚA** *(Se-ntoarce tiptil. La subțioară are o ladă de bani pe vrea să o ascundă.)*
-Credea Titirez că-l iert? Iote na! Fiecare cu-ale lui.
Poftea el, la banii fetei?!? Să-și mai pună pofta-n cui!
Floareee! *(Floarea intră repede în scenă.)*
Fată hăi, de stai pe loc, nu stai tu; îți stă norocul.
Uite de ce te-am chemat... Ai timp să freci busuiocul?!
Terminași cu lucrul? Gata?
- FLOAREA** -Dacă nu-mi dai altceva...
- PACHIȚA** -Iote na! Ba îți dau, Florică. Plata!
(Băgîndu-i mîina sub nas, să i-o sărute. Apoi începe să o facă pe surda.)
Știi tu cum sînt cei bătrîni:
uită de Luni pînă Vineri și de Vineri pînă Luni.
Am uitat prețu-nvoielii. De la gură pîn-la mîină!
- FOAREA** -Un coș de porumb și-un galben;
pentru fiecare lună!
- PACHIȚA** -Ce-are plata cu cocoșul, fie negru, fie galben?
- FLOAREA** -E vorba de-un ban de aur și porumb... ca la un coș.
- PACHIȚA** -Cum să-i dai porumb de aur?! Dă-l încolo de cocoș!
- FLOAREA** -Ce-mi tot bagi pe gît cocoșii? Dă-mi un galben!

Numai unul! Mi-ai promis...

PACHIȚA -Nici un galben parcă-ai zis?
Cum vrei tu: nu-ți dau niciunul!

FLOAREA -Ba să-mi dai!

PACHIȚIA -Pe cin' sa tai?

FLOAREA -Mă alergî din zi în noapte
pînă dau în brînci...

PACHIȚA -Ce prunci?

FLOAREA -Uite la opinci: sînt sparte!

PACHIȚA -Nu-mi vorbi mie de moarte!

FLOAREA -Bluza... și ea este veche!

PACHIȚA -Da' vorbește tare, fată; n-aud bine de-o ureche!

FLOAREA -Am nevoie să îmi cumpăr bluză nouă și-ncălțări.
Îmi dai galbenul sau nu?

PACHIȚA -N-ai nevoie, nu îți cumperi. Fie cum hotărăști tu,
că de leafa ta e vorba!

FLOAREA -De ce-ți bați de mine joc?
Sîntem rude.

PACHIȚA -Rude, mamă. Rude! Dar la anii mei nu joc.

FLOAREA -Cum, în ochii dumatăle, eu nimica nu înseamnă?

PACHIȚA -Bine-ar fi s-aud cu ochii; am urechile de lemn!

FLOAREA -Nici măcar n-am cui mă plînge; neamuri sînteți sau dușmani?

PACHIȚA -Sîntem noi de-același sînge, însă brînză e pe bani.
Nu te las cu mîna goală: leafa ta e leafa ta.

FLOAREA -Șuguiesti, așa-i?

PACHIȚA -Nici gînd: ține coala o para!
Un bănuț! Este el cam ruginit, dar îi bun de un cercel.
Răposatul, de trăia, ar fi mulțumit... și el,
că i-am ajutat nepoata.

FLOAREA -Floare, Floare, ce-ai pățit?
(Aruncă bănuțul.) Asta-i leafă sau bacșiș?

PACHIȚA -'Geaba-mi spui tu de pețit! Nu mai sînt de măritiș.
M-am cam hîrbuit puțin, chiar de-am fost odată floare.
Haaa!?... Și n-aud c-o ureche. Cel puțin de-aș ști cu care.
(Se oprește.) Asta nu e un bănuț? Un bănuț e, Doamne Sfinte!
Ia apleacă-te, și dă-mi-l; eu sînt cam bătută-n ținte!

FLOAREA *(I-l dă.)* -Ia, ca să ți-l pui pe deget
cînd îi coborî-n țărîna!

PACHIȚA -Așa-i, mamă: eu nu preget.
Nu sînt, ca alții, hapsîna
cînd e vorba să fac bine. Ne-a ieșit cu plinul Luni.
Știi ce mă gîndesc eu, Floare? Să-ți plătesc pe două luni.
(Îi dă bănuțul din nou.) Ține-l și-ai să-mi mulțumești!

FLOAREA -Două luni? Pîi, cu asta nu-mi plătești...
nici o zi a săptămîinii. *(Azvîrle din nou „paraua“.)*

PACHIȚA -Eu ca eu; tu să trăiești! Cît despre pupatul mîinii, mi-ai pupat-o mai-nainte. Să mă-ntind nițel în pat, că mă ține-un junghi aici. Da' ce-i asta? (*Prefăcut.*) Minunat! Cînd sînt ochii buni, sînt buni: înc-un ban! Am găsit altă „para”. Tu ești tînără, n-ai junghiuri; ia apleacă-te și-o ia!

FLOAREA (*Dîndu-i-l.*) -„Ban-de-mort” babo, să-ți fie!
Și te-ar arde toată, focul!

PACHIȚA -Părăluța-i tot cu bortă, da-i puțin mai ruginie!
(*Îi dă bănuțul din nou.*) Însă nu-i al meu norocul, că eu nu mă mai mărit. Dacă pui ban peste ban, se adună și-ți faci zestre. Îți plătesc încă pe-o lună: chiar a treia! Leafa ta pe-un sfert de an!

FLOAREA -Fir-ai... Ai să mi-o plătești! (*Îl aruncă scîrbită.*)
PACHIȚA (*Rotește bănuțul din vârful piciorului.*)
-Doamne, ce bănuț frumos ! Vezi că ți-a căzut din mînă... Lasă, nu-mi mai mulțumi; ridică-ți zestrea de jos! Eiii, și acum sîntem chit, înham-o la treabă, hai! Nu cu lenea-nalți palate; pîn' la măritiș mai ai. (*Iese.*)

Scena 4: Păcală, Floarea

PĂCALĂ (*Intră Păcală și o vede plîngînd.*) -Plîngi Florico?
'M-intră lacrimi în opinci! Uite: două broaște și un rac.
De n-ar îneca puhoiul pupezele din copac!
Broaștele trag înainte, racul trage înapoi.
Ce povestee! Parcă sînt între lac și-ntre zăvoi.
Pu-pu-pu! Și oac-oac-oac! Pu-pu-pu! Și oac-oac-oac!
De-mi înecă popa nasul, fără el ce-o să mă fac?
(*Amuzată de jocul eroului. Plînsul fetei s-a transformat într-un rîs sănătos. Cuprinzîndu-i umerii în palme.*)
Cu o fată cum ești tu, greu să scapi neînsurat.
Și acum, că nu mai plîngi, să vedem ce s-a-ntîmplat?

FLOAREA (*Arătîndu-i bănuțul.*) -Știi ce-i ăsta? Uite-l, ia!

PĂCALĂ -Un bănuț fără valoare: o monedă; o „para”.

FLOAREA -Coana mare m-a plătit, - fir-ar ea afurisită -,
pe trei luni, muncite și răz-muncite, c-un bănuț: mic și verzui!

PĂCALĂ -Ți-a dat mult, c-o știu zgîrcită!

FLOAREA -Mai am trei luni neplătite.

PĂCALĂ -O să-ți dea perechea lui.
De nu-i pun babii zăbală
în cel mult cîteva zile, să nu îmi mai zici Păcală!
Rău e popa Titirez. Soacra lui e tot așa. Fac pereche amîndoi.
(*Îi șoptește la ureche. Face gesturi largi. Apoi rîde mulțumit.*)
Să dăm fapta înainte și răsplata înapoi!

ACTUL II

Scena 5: Pachița, Floarea

PACHIȚA *(Descuind „lada arătoasă” plină cu bani. Înăuntru e o sticlă cu țuică din care bea.)*
-Lîngă galbenii mai vechi, alți trei galbeni se adună.
Ce păcat că mă ia somnul! Uite... casc ca o nebună!
Hopaaa! Nu-i aici țucalul.
(Strigă.) Unde dracu’ ești tu... Floareee?!

FLOAREA *(Năvălind în scenă.)* -Sînt aici, cucoană mare!

PACHIȚA -Vreau olița!

FLOAREA -Vin’ și ia-ți-o!

PACHIȚA -Ad-o tu; ești servitoare!

FLOAREA -M-ai tocmit ca să muncesc, nu să-ți duc oala de noapte.

PACHIȚA -O aduci cînd ești plătită.

FLOAREA -Cu ce? Cu „castane coapte”?

PACHIȚA -Și-acum, „trap” după oliță, că n-ai nas de trandafir,
ca să-i cadă din petale!

FLOAREA *(Se repede și se-ntoarce cu oala de noapte. Punînd-o pe masă.)*
-Poftim oala, să nu stai...!

PACHIȚA -Haida, hai! Și hai... hai... hai...
De-ți iei nasul la purtare îți tai... leafa pe o lună.
Nesimțita! Nu mușea dacă-mi spunea: „săru-mîna, nană bună”.
(Pregătindu-se pentru culcare. Bea iarăși din sticla cu țuică. Deodată ciulește urechea.)
Dar ce-i ăsta? *(Se aud ciocănituri. Întîi, încete și rare.)*
Bate-n ușă. Nu mă lasă...
nici să dorm. Hei?! Care ești?

Scena 6: Păcală (costumat ca „Moartea”), Pachița

MOARTEA *(Voce groasă din exterior.)* -Cea-cu-coasă! Cea-cu-coasă!

PACHIȚA -Tot făcînd mereu pe surda, coană mare, ai surzit.
Bine e să nu bei seara. Parc-aud o voce groasă!?

MOARTEA *(Vocea devine cavernoasă, în „trémolo”.)* -Veni vremea de cosit.

PACHIȚA -Aoleu, da-s surdă bine; noaptea cum o să cosești?!
Ia să-mi pun niște rachiu în urechi. *(Întîi vrea să-și toarne țuică în ureche, dar se răzgîndește și bea.)* Și-acum spune-mi cine ești?!

MOARTEA *(Voce.)* -Cea din urmă ursitoare.

PACHIȚA -Cine-ai spus că-i?... Servitoarea?
(Bea iar.) Parcă-acum aud mai bine. Trebuie să fie Floarea.
Dar i s-a cam dogit glasul. Nu s-a mulțumit cu partea care i se cuvenea. *(Ciocăniturile se repetă.)* Floare, tu ești?

MOARTEA *(Voce.)* -Nu. Sînt Moartea, lua-te-ar moartea să te ia!

PACHIȚA -Ce te ții de glume, fată? Auzi: „Moartea”!? Ești nătîngă?
N-aud eu! Ia să-ncerc... să desfund urechea stîngă.
(Bea virtos și plescăie din limbă.) Bun rachiu!...

MOARTEA (Voce.) -Nu-mi dai drumul?

PACHIȚA -Nu. (Bea.)

MOARTEA (Voce și ciocănituri dese.) -Tot intru; fugi de mine în zadar.

PACHIȚA -Bate pînă nu mai poți; ușa este de stejar! (Bea cu sete.)

MOARTEA (Voce.) -Vezi că intru!

PACHIȚA (Bea, dar e amețită.) -Nu te-aud, că sînt tare de-o ureche...

MOARTEA (Păcălă intră în scenă. Arată exact ca Moartea. Un ștergar alb legat pe sub bărbie, un cearceaf încins cu un lanț, un șir de usturoi în chip de salbă, plus coasa. Fața dată cu făină și cearcănele groase făcute cu cenușă completează travestiul.) -Bună vremea, lume veche!

PACHIȚA (Înspăimîntată. Bea și se freacă la ochi.) -Moartea???

MOARTEA (Își joacă tăișul coasei peste trupul Pachiței.) -Văd că mă cunoști!!!

PACHIȚA -Moartea! (Bea și sughită.) Chioară-s eu?! Sau ochi-s proști?!

MOARTEA -Să-mi pun „Sfînta coasă” la-ndemîna.
Fiica moartă, - preoteasa -, îți urează: „Moarte bună”!
Răposatul...

PACHIȚA -Ce-i cu el?

MOARTEA -Mai nimic: i s-a urît cu pămîntul căpătîi.
Să-și simtă călcîiul, - vrea! -, lîngă dulcele-ți călcîi.
M-a-ntrebat dacă nu-i las coasa-blîndă să-mi ascută...
Eiii, dar nu-mi spui „bun găsit”?
Te credeam surdă, nu mută.

PACHIȚA -Bi-bi... bi-bi... Bineee ai-ai... so... sos... sosit!
„Cea-cu-Coasă” îi venită de departe?!

MOARTEA -Mișcă și sărută-mi mîna!

PACHIȚA -Sărut-mîna, Coană Moarte!

MOARTEA -Ațita cale-bătută am „bătut” de cînd tot vin,
că mi s-a uscat și coasa; și era ca să leșin.

PACHIȚA -Pîi, ulciorul ce așteaptă și ulcelele de lut?
(Scoate de sub pat, o ulcică și două căni de lut.)
Un vin vechi ca, - hmmm! -, cimitirul!

MOARTEA -Chiar în el o să te mut.

PACHIȚA -Mortîșoara mea iubită, ai milă și cruță-mi viața!
N-o să fie de pomană. Dau orice!!!

MOARTEA -Atunci să-mi dai... chiar „bănuțul găurit”!

PACHIȚA -Cum?! Ce?! Cum?! Vai de mine, ce-am pățit!
Ce?! Cum?! Ce?! Îl aveam... dar, nu mai e!
Nu pot să ți-l dau. Vai de fundulețul meu!

MOARTEA -Dă-mi-l repejor! Te tocmești cu Dumnezeu?

PACHIȚA -Pot să îmi răscumpăr viața cu bani grei, nu sînt zgîrcită.

MOARTEA -Viața ta atîta face: o monedă ruginită,
nu mai mult.

PACHIȚA -Am feștelit-o. Uite cum cade năpasta!
Îți dau...

MOARTEA -Bănuțul!

PACHIȚA -Galbeni...

MOARTEA -Nu!
PACHIȚA -Bijuuri!...
MOARTEA -Bastaaa!
PACHIȚA -Pot să-mi chem nepoata?
MOARTEA -Poți. *(Se așează într-un colț.)*
PACHIȚA -I-am dat ei bănuțul.
Floareee!
N-auzi, surdo!?

Scena 7: Pachița, Păcală, Floarea

FLOAREA *(Intră.)* -Dacă-s surdă, cum s-aud, cucoană mare?
PACHIȚA -Vreau să îți cumpăr paraua.
FLOAREA -Nu mă-ntrebi întâi de-o vînd?
PACHIȚA -Ai dreptate: mi-o vinzi mie, dragă Floare.
FLOAREA -Eu? Nici gînd!
PACHIȚA -Ai milă și îndurare... Dă-mi bănuțu'! Ce zici? Eiii?!
FLOAREA -Vino să-ți zic la ureche: nu-l dau.
PACHIȚA -Nu-nțeleg de ce nu vrei, să scapi de-o monedă veche?
FLOAREA -Poate-mi fac din ea cercei. Ascult mierla în zăvoi, uitînd de Marți pînă Miercuri și de Vineri pînă Joi.
(Dulce.) Nu-i alviță ca halvaua, porumbel ca porumbeaua, guguștiuc ca turtureaua, iar eu... Am pierduut „parauaaa”!
PACHIȚA -Cummm? Unde ai pierdut-o? Unde? Ticăloaso, te sugrum.
FLOAREA *(Înlăturînd mîinile Pachiței.)* -Dacă nu mă lași să spun!
Nu ți-am zis că am găsit-o?
PACHIȚA -Nu.
FLOAREA -Se vede c-am uitat.
PACHIȚA -Dă-o mai degrabă-ncoace!
FLOAREA -Stai, că nu am terminat!
După ce-am găsit-o...
PACHIȚA -Ce-i?
FLOAREA -Mă cam paște ceasul rău.
Am pierdut-o iar...
PACHIȚA -Eu mor!
FLOAREA *(Și mai dulce.)* -Și-am găsit-o iar din nou.
Asta este?
PACHIȚA -Asta, asta! Bănișorul meu! Părăluța mea, para!
FLOAREA *(Aruncînd-o, sau prefăcîndu-se doar că o aruncă.)*
-Mătușico, tot n-ai junghiuri; ia apleacă-te și-o ia!
PACHIȚA *(În patru labe, pe brînci.)* -Oare unde te-ai băgat,
„părăluță numa' bună de cercel”?
FLOAREA -S-a rostogolit... Sub pat!
PACHIȚA -N-o văd.

FLOAREA -Să-ți țin lumînarea.

PACHIȚA -Risipești lumina-n jur,
iar eu caut pe-ntuneric.

FLOAREA -Unde să ți-o țin?

PACHIȚA -Ține-o roata-împrejur!!!

FLOAREA -Dar ce-i asta?

PACHIȚA -Părăluța?!?

FLOAREA -O ridic eu.

PACHIȚA -Dă-mi-o sau...

FLOAREA -Ce strigi la mine, mătușă? (*Dă de Păcală.*) Uite, Moartea!
Bună ziua, Mortișoară! (*Pachiței.*) Am spus eu că nu ți-o dau?

PACHIȚA -Ce e drept, e drept. Nu ai spus, de bună seamă!

FLOAREA (*Cu mâna sus, o probează ca pe un inel.*) -Dar mi-e bună de verigă!

PACHIȚA -Vrei să-mi strici „banul de vamă”?

FLOAREA (*Își astupă urechile. Se întoarce cu spatele.*) -Uite că și-acuma strigă.

PACHIȚA (*Ținându-se după banul din mâna Floarei.*) -Hai la baba! Hai la baba,
părăluță, să-i scapi viața! Ești a mea.

MOARTEA (*Trîntind opinca pe bănușul aruncat de Floarea.*) -Nu pune laba!
Dacă vrei să-ți plătești vama, hai, plătește-o repejor.

PACHIȚA -Viața mea o ții, Prea-Sfînto, chiar acuma sub picior.
Rogu-te, Stăpîna mea, dă-ți opinca la o parte!

MOARTEA -Oaia ce-o mănîncă lupul o poți trece la oi moarte.
Deci vrei să te las în viață?

PACHIȚA -Numai pînă-mplinesc suta...

MOARTEA -Poate cădem la-nvoială. Dar întîi să-mi joci “Bătuta”!

PACHIȚA -Joc, zglobio, joc de vrei; și-mi așez pașii pe cîntec.
Românește să joc, Sfînto, sau să dau numai din pîntec?!
(*Îngîină o melodie orientală. Cîntă și joacă. Pocnește din buricele degetelor.*)

FLOAREA (*Către Păcală. Făcînd semnul nebuniei.*) -Așa e cînd cazi din nuc.

PACHIȚA -Ah, frumoaso cu cercel! Tra-la-la! La-la-la-la!
Guguit de guguștiuc! Na-na-na! Și na-na-na!
Păsărește-mi! Ciripește-mi! Glu-glu-glu! Și cip-cip-cip!
Unde vrei azi, să te duc?! Chiu-chiu-chiu și cip-cirip!

MOARTEA -La balamuc! La balamuc!
Dar te-ai cherchelit în lege! Eu nu sînt vre-o beizadea.
Eu sînt Moartea, lua-te-ar „Moartea” să te ia!
Știi „Bătuta românească”!? Dansez-o pe colțu’ mesii!

PACHIȚA -Pentru „Bătută”-s bătrîna! Am să-ți joc „Danțul miresii”.
(*Cîntă și joacă. Păcală îi ține isonul... dar cu coasa în mîini.*)
Lămîiță-mărgărit, hopa-hopa, hop și-așa!
E ziua cînd mă mărit, iu-iu-iu și na-na-na!
Dar mirele nu mai vine... (*Bea din cana cu vin.*)

MOARTEA -Ai să te măriți cu mine!

PACHIȚA -Mărgărit și lămîiță! Hăi-iță-iță-iță-iță!
Ieși, primare, în portiță! Pii-riță-riță-riță-riță!

Și-ți întâmpină mireasa! *(Bea din nou.)*

MOARTEA -Te întâmpin eu cu coasa,
să jucăm sub dușumea!

PACHIȚA -Hai: hop-și-așa... Și iar așa! *(Dă să joace, dar o apucă „setea”.)*
De-o mai ține mult... jucatul... *(Amețită rău se împleticește. Nu se lasă și scurge ultima picătură.)* Ajung lângă răposatul. *(Cade răvășită.)*

FLOAREA -Mă reped să aduc moarea. Sau măcar un strop de apă!
Prinde-o-n brațe mai degrabă...

MOARTEA -Își dă duhul arătarea! Uite-o că acuma crapă...
(Aplicându-i o pereche de palme. Apoi, Floarea o stropește cu apă.)
Trezește-te mamă mare! Ia mai dă-i Floare! Mai dă-i!
Dacă vrei să mai trăiești, îi dai Floarei banii tăi!
Și-n schimb, ea îți dă „bănuțul” ... pentru Moarte!
Iară tu, - „bănuțul ăla” -, mi-l dai mie! Și-ai scăpat!

PACHIȚA -Văleleu! Nepoțico, dă-mi bănuțul... *(Cuprinzînd genunchii fetei.)*
și-ți dau lada mea cu bani!

FLOAREA -Stai să-ți fac și eu pe surda, ca la șaptezeci de ani!

PACHIȚA -Uite lada cu parale! Sînt aicea bani frumoși!

FLOAREA -Ha? Ce-ai zis? Aaaa, d-aia sînt cocoși:
să cînte! Altfel nu ar fi cocoși.

PACHIȚA -Ce îmi bagi cocoșii-n vorbă?
Galbeni sînt în ladă. Galbeni!

FLOAREA -Nu mai cîntă ei din ciorbă,
fie negri, fie galbeni.

PACHIȚA -Ești cu mintea prin vecini?
Îți dau aur! Ce mai spui?

FLOAREA -Ha? Dai aur la găini?
Să le chem: pui, pui! Pui, pui!

PACHIȚA -Doar nu vrei să-ți sun din surlă?
Mamă, îți vreau binele.

FLOAREA -Ha? Eu n-aud cine urlă.

PACHIȚA -Cin’ să urle?

FLOAREA -Cîinele.

PACHIȚA -Aoleu! Mă ia cu frig...
Dă-mi bănuțul, Floare! Vrei?

FLOAREA -Dacă vrei să-l strig, îl strig:
cuțu, cuțu! Na, Grivei!

PACHIȚA -Da’ cădea-i-ar coada, cîine, că e berc Grivei demult!
Ce zic eu și ce-auzi tu!? Mă ascuți?

FLOAREA -Pîi, nu te-ascult?

PACHIȚA -Ce poftesti îți dau, Florică: salbe, blănuri scumpe, bani!

FLOAREA -Da! Ești încă tinerică!
Babo... arăți ca la paispe de ani.

PACHIȚA -Surdo! Ca să mă auzi, ai nevoie să-ți bat toaca?

FLOAREA -Cum să n-aud? Cine toacă?

PACHIȚA -Popa Ghiță!

MOARTEA -E surdă, săraca!

PACHIȚA -Nu-mi dai banul.

MOARTEA -Ți l-a dat? Aud?!

PACHIȚA -Pe dracu'! Auzi ca masa.
Maică, și tu ai surzit?

MOARTEA -Nu eu am surzit, ci coasa.
Zici că-mi dai banul de vamă?

PACHIȚA -Cum să-l dau, dacă nu-l am?

MOARTEA -Ce mă ții cu mâna-ntinsă? Dă-mi bănuțul de haram!

PACHIȚA *(Strigat.)* -Nu-l mai am!

MOARTEA -Cum?

PACHIȚA *(Strigat.)* -Nu-l mai am!

MOARTEA -Te-aud, mamaie. Foarte bine că îl ai.
Dar s-a plictisit și coasa de când te aștept să-l dai.
(Strigat.) -Fată hăiii, parauaaa vecheee!

PACHIȚA -Vorbește puțin mai tare! N-aud bine de-o ureche.

FLOAREA -N-ajunge o surdă-n casă; e fudulă rău nătînga!

PACHIȚA -Doar de dreapta am surzit, fiindcă nu aud cu stînga.

FLOAREA -Scoate-ți roua din urechi, dacă ai în ele rouă!

PACHIȚA -O scot eu, dar uite-acum, nu aud cu amîndouă.

FLOAREA -Te fac eu ca să auzi când ți-oi da vreo două jorde!

PACHIȚA -Ha?

FLOAREA *(Urlînd.)* -Joardeee! Joardeee!

PACHIȚA -Săriți, lume bună! Fooc! Dar eu nu văd unde arde.

FLOAREA -Ard doar budigăii ăștia care se lipesc de mine.

PACHIȚA -Abia te obișnuiești. Crezi că-n iad este mai bine?

MOARTEA *(Făcîndu-și palmele pîlnie.)* -Floareee!

PACHIȚA -Hăuuu!

FLOAREA *(Strigă tare și gesticulează cu mișcări largi.)* -Bănuțulll veeechi!

PACHIȚA -Crezi că toată lumea-i surdă?! De ce-mi urlă în urechi?!

FLOAREA Nu poți să vorbești încet? Eu n-aud când vorbești tare.
Vorbește încet, tot timpul!

PACHIȚA *(Voce scăzută.)* -Gata sînt să facem schimbul. *(Aduce lada cu bani. I-o întinde Floarei.)* Nu mă ține pîn-la anu'!

FLOAREA *(Ținîndu-și mîinile pe urechi.)* -Mai încet, cucoană mare!
Doar nu vrei să-mi spargi timpanu'?!?

PACHIȚA *(Vorbește și mai încet, - aproape șoptit -, umilă.)* -Ia-ți comoara; e a ta!
Rogu-te să-mi dai „paraua”!

FLOAREA *(Îi dă bănuțul fără să se atingă de lada cu bani.)* -Ia-o, mătușică!

PACHIȚA *(Nevenindu-i să creadă.)* -Haaa?!

FLOAREA -Ce mă ții cu mâna-ntinsă? Haide, ia-o mai degrabă!

PACHIȚA *(Prostită. S-a așezat pe lada cu bani.)* -Haaa?!

MOARTEA -Timpul s-a sfîrșit, bunico; coasa cere cap de babă!

PACHIȚA *(Se freacă la ochi. Își scutură urechile. Dă din cap holbîndu-și ochii.)* -Haaa?!

FLOAREA *(Desfăcîndu-i pumnul.)* -Uite, ai bănuțu-n palmă!

PACHIȚA *(Privește năucă banul pe care îl ține-n mînă.)* -Haaa?!

FLOAREA *(O duce spre Păcală.)* -Dă-i-o Morții. Haide, ce te mai codești?!

PACHIȚA -Iacă, ai banul de vamă!

MOARTEA -Mamaie, ai să trăiești.

PACHIȚA -Mîna ți-o sărut...

MOARTEA -Pentru ce?

PACHIȚA *(Se așează bucuroasă pe lada cu bani.)* -Că nu mă iei...

MOARTEA -Stai ca dracu' pe comoară. Parcă-i lipită cu clei. Sari acum și pupă mîna! *(Pachița execută, sărind pe loc precum o minge. Apoi își dă seama și-i apucă mîna.)* Nu mie să mi-o săruți!

PACHIȚA *(Căutînd în gol cu privirea.)* -Dar cui, Morțișoară dragă?

MOARTEA *(Arătînd spre Floarea.)* -Ei!

PACHIȚA *(Uimită. Cu scîrbă.)* -Unei fete de pripas?

MOARTEA *(Dîndu-i brînci. O îndeamnă din coasă.)* -Mișcă și cere-i iertare!

PACHIȚA *(Cade îngrozită la picioarele fetei.)* -I-o sărut și timp de-un ceas!

FLOAREA -Am să-mi iau din lacră-atîta cît se cuvenea să-mi dai; nici mai mult, nici mai puțin. Unu, doi, trei galbeni... Stai și te uită! Și-ncă trei, pentru tot ce ți-am muncit pe ploi aspre și omăt. Coană mare, sîntem chit! *(Încuie lada.)* Poftim lada îndărăt!

PACHIȚA -Nu mai înțeleg nimic; ce să fac acum cu ea? Îmi sînt creierii betegi.

MOARTEA -După ce-o să mori mamaie, poate c-o să înțelegi. Oare Ghiță Titirez are datorii sau ba? Lui o să-i rămîină lada.

PACHIȚA -Iote na! Uite „asta” o să ia!

MOARTEA -Iată ce am hotărît cu „comoara ta” să faci: o împarți la toată lumea... Stau săraci lîngă săraci. De nu vii cu lada goală, sau te-ncurci în socoteli nu cumva să mă mai rogi „de iertare”! Păăăi, te ia moartea, cu ban dacă mă-nșeli *(Amenințînd-o cu coasa.)* ...pînă data viitoare! Măcar pentr-o zi să-i văd că au zîmbetul pe față. Ăsta-i prețul ce-l „plătești” că te-a lăsat Moartea-n viață!!!

ULTIMA CORTINĂ

PĂCALĂ

(Își dă jos costumul de „Moarte”. Adresându-se spectatorilor.)

-Mă închin la voi, prieteni, cum mă-nchin la dimineți.

Mulțumescu-vă din suflet c-ați venit să mă vedeți!

Și v-aștept cu nerăbdare ca să râdem împreună...

La o nouă păcăleală! Am plecat: inimă bună!